

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15277/2023
20.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Драгане Бољевић, Марине Милановић, Весне Субић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основног суда у Прокупљу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гжрр 6/23 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 20.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гжрр 6/23 од 02.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гжрр 6/23 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу Прр 14/22 од 25.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Прокупљу Ив 1637/11, које је утврђено решењем тог суда Р4 20/21 од 21.05.2021. године, исплати износ од 600 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гжрр 6/23 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 14/22 од 25.11.2022. године у делу става првог изреке до износа од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу до износа од 600 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС првостепена

пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - става другог изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужена обавезана да тужиоцу те трошкове надокнади, донета је применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Међутим, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду напред наведено, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења другостепеног суда којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, то је и ревизија тужиоца недозвољена.

У поступку по ревизији против одлуке о трошковима поступка не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио другостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**